

ผนังห้องบริการเครื่องเค็ม "บ้านท่า" ประดับด้วยเครื่องมือเครื่องใช้ไม้ไผ่ของชาวบ้าน

บักการ บุคสดี ผู้จัดการทั่วไปโรงแรมรายา เฮอริเทจ และพ่อครู แม่ครู กลุ่มเครื่องจักสานอาวุโสบ้านปางหลวง อ.สารภี จ.เชียงใหม่

กระบุง ตะกร้า ในงานตกแต่งอาคาร

บักช ชู่น้ำชายามบ่ายจากไม้ไผ่

คือความงามของวิถีและชีวิต

กรุงเทพธุรกิจ
เกลลอรี่
ปิ่นอนงค์ ปานชื่น
รายา เฮอริเทจ

หมายเหตุ :
นิทรรศการ
เลื่อนจางไม่ร้างหาย
เปิดให้ผู้สนใจเข้าชม
โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย
ทุกวัน 10.00-19.00 น.
ที่โรงแรมรายา เฮอริเทจ
อ.แม่ริม จ.เชียงใหม่
โทร.0 5311 1670

เลื่อนจางไม่ร้างหาย เป็นนิทรรศการที่มีเพียงภาพถ่าย คำบรรยาย และหนังสือสั้น สิ่งของจัดแสดงแทบจะไม่มีให้ชมเลยสักชิ้น หากเป็นนิทรรศการที่ "กินใจ" และจุดประกายให้เราได้เห็น "งานหัตถกรรมพื้นบ้าน" ที่นับวันจะเลือนหาย ที่แสดงตัวตนและคุณค่าอย่างแจ่มชัดในวิถีความเป็นอยู่ของ รายา เฮอริเทจ โรงแรมริมแม่น้ำปิง จ.เชียงใหม่ **ณภัทร บุคสดี** ผู้จัดการทั่วไปของโรงแรมกล่าวว่า "เมื่อสร้างโรงแรมเรา

โถงของลุงสองเมือง ที่สำเร็จได้ด้วยความร่วมมือของเพื่อนบ้าน

เสื่อเหย่งที่นำมาหุ้มเบาะนั่งภายในห้องพัก

ดวงกมล ใจคำปิ่น ครูศิลปของแผ่นดิน สาขาเครื่องรัก

นำหัตถศิลป์พื้นบ้านล้านนามาเป็นแรงบันดาลใจในงานออกแบบตกแต่ง นิทรรศการครั้งนี้จึงเกิดขึ้นเพื่อต้องการให้ผู้คนที่เห็นคุณค่าและเชิดชูพ่อครู แม่ครู เจ้าของมรดกอันสะท้อนถึงอัตลักษณ์และวิถีชีวิตชาวล้านนาที่สืบทอดกันมาช้านาน "โถงของลุงสองเมือง นับเป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวที่นำไปสู่คำกล่าวที่ว่า "ถ้าไม่สานต่อแล้วมันก็จะร้างหายไป" เพราะขณะที่ลุงสองเมืองกำลังปั้นโถงดินขนาดสูงท่วมหัวนี้เกิดไม่สบายแล้วเสียชีวิตในเวลาต่อมา เพื่อนบ้านจึงพากันมาช่วยกันปั้นโถงแล้วนำไปเผาด้วยหินจนแล้วเสร็จ เหตุการณ์นี้เองทำให้หลายคนได้ตระหนักถึงคุณค่าของงานฝีมือ จะทำต่อหรือจะปล่อย

ให้วิชาหายพร้อมกับลุงสองเมือง ดูเหมือนว่า "สิ่งของ" ที่ไม่ได้จัดแสดงให้ชมในนิทรรศการจะจัดวางและนำไปใช้สอยตามประโยชน์ที่เคยเป็น รวมทั้งการนำมาประยุกต์ให้เข้ากับวิถีชีวิตร่วมสมัย อาทิ **แชนะ** **ช้อน** **อุปกรณ์จับปลา**ที่ใช้ในลำน้ำปิงที่วันนี้มีนักท่องเที่ยวมาใช้เป็นเครื่องประดับตกแต่งผนังภายในและนอกอาคารที่ดูราวกับงานศิลปะสมัยใหม่ **สาต** หรือ **เสื่อ** ที่สานจาก **ต้นเหย่ง** จากที่เคยนำมาปูพื้นหรือทำเป็นผ้าผืน นักออกแบบนำมาหุ้มเบาะนั่ง นำมาหุ้มม้านั่ง ออกมาเป็นเฟอร์นิเจอร์ที่เข้ากับภูมิปัญญาของชาวเชียงใหม่ เช่นเดียวกับ **กระบุง ตะกร้า** สาน จากไม้ไผ่ที่นำมาใช้

ณภัทร บุคสดี ปรมาจารย์ ครูช่างศิลปหัตถกรรม บักช ด้านผ้าทอกระเหรี่ยง

เป็นภาชนะในท้องอาหาร ใส่ขนมปัง และสร้างสรรคเป็นชั้นบรรจุขนมสำหรับชุดน้ำชายามบ่ายที่แสนจะเรียบง่ายแต่งดงาม ไม่เว้นแม้แต่ **แชนะ** และหมวกที่เตรียมไว้ในห้องพักให้ผู้มาเยือนได้ใช้ประโยชน์ รวมไปถึง หมอนอิงและผ้าปูเตียงที่รวมไปถึง เติมน้ำด้วยเสน่ห์ที่จับตา หากนิทรรศการภาพถ่ายชีวิตของ "พ่อครู" "แม่ครู" ขณะทำงานอย่างมีความสุขที่ผู้ชมได้สัมผัส พร้อมกับถ้วยชาที่เรียบง่ายนั้น "กินใจ" มาก **แม่สมศรี-สมศรี ปรมาจารย์** ครูช่างศิลปหัตถกรรม ด้านผ้าทอกระเหรี่ยง บ้านแม่เม็งจ. ต.ช่างเคิ่ง อ.แม่แจ่ม เล่าว่า "ป้าจายเป็นผู้นำครอบครัวต้องตัดไม้ไปมาสร้างบ้าน แม่อยู่ป่าเกาะอยู่ทุกคนก็จะต้องหอบผ้าได้ เมื่อก่อนเขาไม่มีเสื้อหนาวใส่ เขายักเขาเอ็นดูไฟ ก็จะทำผ้าเสื้อเขาใส่เพื่อความอบอุ่น...แม่อยู่ป่าหนอก บักชี่ก็ต้องทำ แต่ผ้าที่แม่ทอจะอยู่ต่อไปหลังจากนั้น เป็นร้อยปี สายผ้าที่เขาคิด ก็จะมีคนสืบต่อไปอีกนาน การทอผ้าก็เหมือนเป็นเหมือนหลักฐานที่บอกว่าการที่เราเคยมีชีวิตอยู่ และเคยได้แบ่งปันความฮักความเอ็นดูให้แก่มัน"

ในขณะที่ **ลุงคำ-ดวงคำ ดวงสิทธิ์** สล่าเครื่องจักสานอาวุโสบ้านปางหลวง ต.ปางง อ.สารภี กล่าวว่า "คุณค่าของงานสานไม้ไผ่ ไม่ได้มีแค่การได้ข้าวของมาใช้งาน แต่อยู่ที่ความพิถีพิถันของการสานเส้นต่อเส้นด้วย เลย์ต้องพยายามใส่ใจและทำงานทุกชิ้นออกมาให้ดีที่สุด เพราะเวลามีคนมาดู มาหยิบจับ หรือเอาไปใช้ เขาจะสัมผัสได้ว่า คนที่ทุ่มเทกับงานมากขนาดไหน มันบ่งชี้ถึงความहनทาน แต่มันคือความงาม" นอกเหนือจากความงาม เรามองเห็นความรักอยู่ในนั้น เป็นนิทรรศการที่เรียบง่ายแต่งดงามและน่าประทับใจ ๑